

Setrvačnost (kosmologicky)

Newtonovská fyzika počítala se setrvačností (např. pohybu nebo klidu) nejen jako se samozřejmostí, ale přímo jako se zákonitostí. S tímto předpokladem se však dostávalo do stále větších rozporů rozpoznání, jak významnou úlohu má dvojí protikladná tendence, totiž tendence ke ztrátě, úpadku, degenerace, zvaná „entropie“, a tendence využívající tohoto úpadku k vzestupu, vylepšení, pokroku, kterou tedy můžeme označit jako „negeotropickou“ (negativně entropickou). Setrvačnost se v takovém případě ovšem stává čímsi nikoli základním, ale odvozeným, čímsi, čeho je třeba usilovně dosahovat v odporu či rezistenci vůči všem tendencím úpadkovým. Pro exaktní vědecké přístupy by to mělo mít vážné důsledky, totiž že by se třeba teoretičtí fyzikové měli zamyslet nad tím, nemůžeme-li najít nějaký způsob, jak měřit „stárnutí“ fyzikálních (jaderných) částic, např. protonu (a ovšem níže – to je pak ten velký problém), když už jsme schopni nejen zjišťovat, ale poměrně úspěšně takového zjištění využívat (k vypočítávání vzdálenosti zdrojů v časoprostoru), jde-li o energetická kvanta (světelná, radiová atd.).

(Písek, 090606-1.)